

JOBURG, BENİM

AHMET SAİT AKÇAY

İÇİNDEKİLER

Jozi / 7
Electric Avenue / 11
Club Can't Handle Me / 15
On the Shore / 25
Yirmibeşinci Saat / 33
Umoya / 37
Joburg, Benim / 41
Gergin Vakitler / 47
Infinity / 51
İçÇekişler / 55

JOZİ

Silinmez bir yaşamın tek karesi sanki her defasında üzerime çullanan, bakışlarından sezdiğim ışıltının beni bir gün boğacağını kestirmem güç olsa da, hayatın akışına bırakmak alışkanlığından vazgeçeceğim de yoktu elbette, her defasında bakışmaların uzlaşmasına dönerken; uzadıkça siyah teninin parlaklığıydı belki de beni yakalayan şimdi, gözümden kaçarken yakalayiverdiğim anlık bir dokunuş, bakış, ışıltıydı nedensizce ürktüğüm, kaç adım vardı ki aramızda, tam karşımda, sadece bu akşam için aldırmadığım, depreşen ve içimde bir kusmuk gibi yuvalanan; anlamsızdı, anlaşılmazdı, gözleri gözlerimde renk bulmuştu dahası vardı, gözleri Jozi kadar büyümüştü, her dans edişinde vücudunun kıvrımları şehrin bütün caddelerine beni götürüp getirivermesi, dudaklarından fırlayan 'afro house' tınısı içimdeki nağmelerle uyuşmasa da, gece kulübünün loş ışığında beliren sanki saçlarının etrafa saçtığı enerjyidi, hayranlık verici olduğu kadar bir şehrin çığıltısına dönüşen ve içimde berkittiği acının müziğin coşkusunda yok oluşunu yüzlerce siluetin arasında onulmaz bir gürültüye dönüşmesine izin vermesem de, her ona doğru yöneldiğimde üzerime çöken anlamsız ağırlığın baskısıyla yerime çökmem, zihnimin ötelere gelen rahatsız bir sesin kurbanı oluversem de, dansın ritmiyle müziğin coşkusu beni dipsiz kuyunun içinde hapsedmişçesine, Jozi'nin bakımsız düşlerine mecbur olsam da, gölgelerden resmini görsem de, içimdeki anlamsız

kaybın gerginliğini sonra, Soweto'nun tekinsiz ellerine mahkum bırakılmış, Sandton'dan yansıyan ışıltının sahteliğinde bir yudum alsam da önümdeki tekiladan, kurumuş damağımın tek şifası Jozi'nin bakışlarını her defasında benden kaçırmaması, yüreğimi kamçılabarcasına dalgalanan saçlarında beni duvardan duvara çarpmasına anlam veremesem de şimdi, amarola kadar tadımlık da olsa, kocaman memelerinden içine akan sızının ıssız gecenin yankısında bitivermesi ona her şeyi öğretmişti sanki, saçları dalga dalga sarıyordu etrafı, kimileyin parlak altın sarısında, kimileyin simsiyah gölgesinde tüm renklerin kıvrım kıvrım kabardığı, izbe sokaklarda yankılanan sesin kütleleştiği onulmaz bir ağırlıkta yüreğime düşen hatıraların çığırtsı sonra, sanki şehrin tüm uzuvları berkitilmiş yine de aklımda beni kavuran rengarenk düzenekleri hayatın, hayır asla değil, dansa yön verenin saçları olduğumu düşünsem de bir an, tüm kıtayı kavrayarak soluk soluğa duyumsattığı sadece gecenin değil tüm zamanların şarkısıydı; kimseye itiraf edemesem de Jozi bende kalan son hatıraydı, gözlerim nemlenmeden bakabilmeyi öğrenebilseydim daha çok anımsardım belki, Barbara'nın gözlerindeki telaşı anlasaydım belki çok şey değişebilirdi şimdi, ancak sanki gözleri tüm şehri kuşatmışçasına Jozi'nin karaltısında belirir, yok oluverirdi, Johannesburg üniversitesinin kampüsünde bana dönüp baktığında, aydınlığın yeniden bu defa benim için doğduğuna inandım, bana gülümseyen kızın birdenbire kıpkırmızı kesilmesine anlam vermesem de, sonrasında beliren Londra Sanat Galerisi'nin fotoğrafçısının flaşydı, tedirgin, ürkek bir halde çimlere oturmuş bana sesleniyordu, anlamsızca bakınması beni korkutmuştu oysa, piyano resitaline doğru yürürken, yaşlı bir İngiliz kadının kolumdan tutup onu bana övmesiyle salonun dip köşelerine kaybolup konserin sonuna kadar kendini saklamayı başarmıştı, eve gittiğimizde gözlerinden boşalan yaşlara ilk defa şahit olmuştum, bakışlarında hissettiğim tuhaflığı hiçbir zaman anlayamamıştım, elimi tutuşundaki sıcaklığın tüm bedenimi sarmasını hissettiğinde birden ellerini çekmesi,

bakışlarında o ana kadar görmediğim yaşların bir zorunluluğun itirafıydı sanki, yorgunluktan omzuna yığılmasıyla saçlarının tüm yüzümü örtmesi, şimdi olduğu gibi Jozi'nin saç tellerinin dalga dalga gözlerimi bürümesi bir kayıp cismin kalbimi sıkıştırması kadar ağırdı, kaç saat sonraydı, bir an mıydı yoksa günler kadar uzamış mıydı, uyandığında elleriyle yüzümü gölgeleyen endişeyi silmesiydi aklımda kazınan, sarıldıkça Soweto'nun tekinsiz sesini duyumsamam tesadüf olmasa gerekti, şimdi amarolanın ekşimtirik tadını, bir kadının sıcak teninde hissetsem de Jozi, yanı başımda beni tüm düşlerimden arındıran üryan bir kadının bacakları kadar sıcaktı, downtown'un arka sokaklarında koşar adım bana koşan yapay saçlarıyla beni sarmalayan siyah kadının fısıltısına mı kanmalıyım yoksa, Barbara şehrin en soluk yüzüydü, saatlerce kapısında beklediğim gözlerinde beliren ışığın bir gün hayatımın odak noktasında külleşeceğini bilemezdim, uzun süren bakışmalarımız dans pistinde yorgunluktan ayaklarına kıran giren çiftin enerjisi kadardı, loş ışıktaki yansıyan gölgeleri etrafımda dolaşan, David Guetta'nın "The world is mine" miksinin herkesi kucakladığı bir anda, şehrin kırgın kanatlarına sığınsam da, ne Barbara'nın ne de Jozi'nin beni sardığı, masamın ucunda siluetlerin birer birer kapkara kesildiği, sadece zihnimde beliren imgelerin şarkının hareketli tınısında, sözlerinde yeniden canlandığında kim bilir ne zamandır sığınacak bir limanın iskelesinde beklediğimi kimse bana kanıtlayamazdı, saatler vardı ki sadece şehrin gölgesinde emeklediğimi, Jozi'nin göz kırpmasından, dudaklarımda bir kıpırtı: bir umut şarkısıydı, Jozi'nin tek hatırasıydı, kayıptı doğruydu, yüzyıllık bir anıtın kalıntısıydı belki, istemsiz ve tekinsiz sokakların viranesiydi belki, gölgesinde yaşamak utancını saklayamasam da, saçlarında kıvrım kıvrım dökülen bitimsiz bir arzunun vuslatı da olsa zihnimi durmadan kurcalayan o kadının gölgesizliğiydi, iz bırakmaktan ürken kadının gözlerinde yaşamak, bir gömüt kadar, kapkara.

ELECTRIC AVENUE

Yağmur yağarken terlediğim tek şehirdi Joburg, abartısızca söylemek gerekirse. Yaz aylarının coşkusunu her demleyişimde içimde biriken, gittikçe çoğalan katı nesnelere kadar iri, hazımsız pek çok yaşantıdan artakalan ne varsa, birer kusmuk gibi zihnimi zehirler dururdu, sonra bir Pazar akşamı Sandton Meydanı'na doğru yollanırken yolumu kesen birkaç kişiden kurtulmak değil de, zihnimde beni günlerdir tutsak alan Ngoyi'nin çığılığıydı belki arınmak istediğim; gecenin karanlığında Katherine Street'e doğru koşar adım inerken, yoluna tüneyen serserilere cüzdanını kaptırmamak isterken on yerinden bıçaklanmasını düşündüm, donakaldığımda adamlar ellerinde kesici aletlerle bana tehditler savururken; koşsa mıydım yoksa, hayır durmuştum, cebimdeki tüm parayı onlara verdim, bir adım gerilerken polis aracı yanaştı ve dörtnala sıvışmışlardı, beklenti olamazdı elbette, karanlığın bir kâbus gibi üzerime yığıldığı akşamüstü, adımlarım yürümeye zorlanırken, sonra Ngoyi'nin hikâyesindeki çarpıcı kısımlar araladı zihnimin arka sokaklarını, ürperdim, ter döktüm, şimdi nerde olduğunu bilmesem de kızın, düşündükçe sonra aklımın almadığı binbir soruları, Mr. Sandton'la karşılaşmamızı sonra, ipince spor giyimli garip adamın bakışları beni rahatsız etmişti, hangi kafeye otursam karşımda bir gölge gibi belirir ve bana gülümserdi, adını bilmezdim, kimse de bilmezdi, kimilerine göre Sandton alışveriş merkezinde onlarca yeri varmış, dik yürür, kimseyle konuş-

maz, sadece rastlaştıkça “hi sir” derdi, peşine düşen olmuş mu acaba, ama neden olsun ki, koca alışveriş merkezinin dışında onu gören olmamıştır, bazen takım elbiseli gezerdi, o da benim kadar “americano” düşkünüydü, yıllar oldu, yüzlerce kez karşılaşmamız bir kez olsun selamlaşmadan öteye gitmedi, elinde gördüğüm bir kitap vardı, defalarca o romanı okurken onu görmüştüm, adı yanılmıyorsa “Striped Boy” idi, merakımı cezbetmese de onu hep çizgili spor eşofmanla gördüğüm için özdeşleştirmiştim, garipti, şimdi düşününce gülümsedim, karşımda oturan siyah çiftin beni çekiştirdiğini fark ettim, umursamadım, Sandton Sergi Sarayı’nda Afrika Birliği’nin kapanış gecesine davetliydim, diplomatlar, bakanlar, başbakanlar, en çok da Yvonne Chaka Chaka beni etkilemişti, yıllar sonra alkışlar ve danslar eşliğinde, gerçek Afrika, siyah Afrika’nın divasını dinledikçe salonun hep birlikte dansa kalktığını, yanımda oturan diplomatın elimi tutarak zorla beni yanına alıp eşikle dans etmesi, her “mamaland” deyişinde salona yayılan coşkunun dalgasını sıra sıra izlemek bir özgürlük tınası gibi gelse de kulağıma şimdi, eski günler, yeni günler sömürmek, kültür, dinler hepsi kocaman, gerilmiş bir somurtkan hikâyenin parçasıydı sanki, bu kâbusları yaşamaktı hayat sanki, bencileyin, yutkunan kızın babasını anması gibiydi, kekeme konuşan dört yaşındaki kızın gördüklerini anlatma korkusunun içimde yankılanışıydı belki, bir kez gittiğim ama defalarca anımsamak zorunda kaldığım caddenin adıydı “Electric Avenue”; kerpiçten evlerin avlusunda teneke evler vardı, kimsesizlerin, yoksulların belki de az parası olanların kaldığı. Küçük kız bana baktıkça korkuyordu, babasını ve amcasını gözleri önünde kurşuna dizen adamı tanıyordu, “baba öldü” diyordu sadece, dört yaşındaydı ama kırkındaymış gibi bakıyordu, gözleri kocaman, yüreği ise köz gibiydi. Kızın bakışlarını, beni süzmesini her düşündüğümde yüreğim daralıyordu, işte şimdi olduğu gibi yağmur yağıyordu, ter akıyordu yüzümden, korkudandı, bitimsiz bir ağrı gibi geliyordu sonra...

Kaderin öksüz kaldığı tek yerdi burası, yoksa Eddy Grant’ın

caddeyi anlatan şarkısına mı kanmalı, bilemezdim kör çıkmazı caddenin her köşesinde bekleyen, ot çeken yavruların olduğunu, kızıldı, sarıydı, yeşildi, hayır her rengin tüm tonlarını görüyordum göz göz evlerde, bir kadının bağırışını sonra, Fatima'nın bana yakarışını bir an, dahası vardı, ezan sesi belirlediğinde sokakta dolaşan takkelinin ellerini göğe doğru kaldırıp ağlamasını, dışarı çıktığımda tüm gözlerin beni süzdüğünü görünce sadece birkaç dakika sigara içerken üstüme çöken esrar bulutunu gidermek için tek odalı evin kapısında yığılmıştım, nedensizce gezinmenin riskini bir ateş yağmurunun tüm sokağı sarmasıyla anlayacaktım, ev sahibesi sabaha kadar dua etse de saatler uzamıştı benim için, yağmur yağıyordu, pencere gözünden izlediğim silüetler ve gölgeler bir korku filmini andırsa da hayatın en acımasız filmini yaşıyordum, yağmur yağıyordu Fatima ağlıyordu, bağırışlar çağırışlar sabahın serinliğinde yok olmuştu, gözlerim kan çanağı, yüreğim korkudan gerilmişti, kaskatı.

Yağmur yağınca terliyordum, ter bastıkça korkuyordum, her defasında onu göreceğimden değil belki, yine de onu nasıl bulacağım endişesi peşimi bırakmadı, yazdığı mektupta bana ithaf ettiği şiirin her sözcüğünde imgenin derinliğinin yanı sıra yansıtma çekincesi ürkütse de beni, “simsiyah göğekin ve apak sabahı” derken neyi kastettiğini kestiremediğim için, ya da düşünmekten kaçındığım için kızdım kendime; üç akşam geçmemişti daha, şiirin labirentlerinde gezinirken rastladığım aynanın ketum bakışı, donuklukla devingenlik arasında sesin misafir edildiği çam sedirden fırlayan gözlerin karşılığında acze düşsem de, dar sokakların, teneke evlerin hiç bu kadar örümcek ağına benzediğini fark etmemiştim; tel örgülerden ve telefon direklerinden koca bir korkuluğa bürünen mahallenin resmini belki de ilk kez orada görmüştüm, bana kızgın mıydı, vedalaşmadan gitmesi, hayır aslında doğrusu ona âşık olmadığımı, boş bakışlarla onu süzdüğümü görmüştü, belki, yoksa sevgisizlikten öfke doğmazdı, biliyordum, ama ona karşı hiçbir şey söylememenin pişmanlığı sarmıştı beni, göz göze geldiği-

mizde “seviyorum” diyememek kadar kahredici ne olabilirdi ki, sevmiyordum ama onsuzluk hissi beni ürkütüyordu, ondan korkuyordum belki, oturduğumuz kafede bile durgunduk, yağmur yağıyordu ve ben terliyordum...

CLUB CAN'T HANDLE ME

Sakindim ve kararlıydım, oysa hiç öyle görünmek istememişim, üstelik hırçınlığı benimsediğim bir zamanda, karşımdakilerin tuhaf yargıları beni tedirgin etmeye yetmişti, yanımda oturan Barbara dahil, Christine ve Su dahi hiçbir zaman bu tuhafliklarımı sorgulamadılar, hayatımda ne anlamları vardı ki, bunun cevabını bile kendime veremeyecek durumdaydım, şimdi dans pistinde yuvarlanan tıknaz kızı görünce birden heyecanlanıverdim, tebessüm etmekle dans etmek arasında gidip gelen zihnim, kızın kalçalarının yere inip kalkmasına göre ritim uyduruyor ama müzikle uyumsuz bir biçimde zihnimde başka parçalar geziniyordu, Hip-Hop en sevmediğim türlerin başında gelirdi, oysa dansı erotize eden sözleriyle mayışık beyinleri bir cinsel coşkuya iten yanını inkâr etmesem de, yine de sevmediğimi açıkça söyleyeyim, kızın dudakları kurumuş ama neşesi durmadan artmakta, önümdeki kadehten bir yudum alıyorum, Barbara bu akşam bir hüzün torbası gibi yanıma çömelmiş oturuyor, neden sonra onunla ilk görüşmemizin anlamsız takışmasını hatırlamamla yüzüm gerildi, ona bakamadım bir süre, Doğu aşkın kendisidir, Batıda ise aşk olamaz deyivermişim birden, oysa Batıdaki romansları hiç düşünmemiştim o ara nedense, gözlerinden bir damla yaş döküldü bana bakarak, sadece “hayır” diyebilmişti, o kadarla yetinmişti belki, şaşkınlığını öyle gizlemeye çalıştı belki, yoksa bana darılacak cesareti aşktan esirgeyemedi mi, ellerimi tuttu

ve bu defa daha yakından gözlerime bakarak, “aşkı tartışmanın bir anlamı yok” dedi, “bana inanmıyor musun yoksa, sen Werther’i hiç okumamış gibi konuşuyorsun” dedi, derin bir anlamı vardı bu sözün, o zaman ben Werther’den çok ona, vicdanla akli anlatmaya çalışıyordum, oysa aşkı yaşamakla konuştuklarımın hiçbir ilgisi olamazdı, sıradanlaşıyordum git-tikçe ve belki de düşüncenin ardına saklanıyordum, bir klişe uydurmuşum işte, altından kalkamamanın etkisiyle ona bakarak Leyla ile Mecnun’u anlatıyordum, hiç inandırıcı olamayacak kadar safça bakakalmıştım ona, gözlerinde beliren yaş damlacıkları yanaklarından süzülüyordu inceden, boğazında düğümliyordu, yutkunmasına o zamanlar pek anlam vermesem de yıllar sonra The Dubliners’de onu anarken ne kadar güçlü bir yüreğin haykırışı olabileceğini kavradım şimdi, bütün gelişlerimiz birer birer balkona açıldı nedense, hem kilise okullarından birinde eğitim görmüştü, kız lisesinden sonra dilbilim okumuş, daha sonra çalışmalarını edebiyat üzerine yoğunlaştırmıştı, Faust uzmanıydı, çok konuşmuştu Faust’u, orada bile anlaşmazlık devam etti, Faust bir mitti ve mitler üzerinden tarih okumasının yanlışlığını söylüyordu. Geçmişinde yaşadıkları, aile baskısını, dini terbiyenin onu çok farklı kıldığını ve sıyrılmak istese de çoğu zaman sosyalleşemediğini, hep evde kitap okuduğunu, doğru dürüst erkek arkadaşının olmadığını, babasının her gece onu denetlediğini, ve zamanla herşeyi kanıksadığını, dışarı çıkmak istemediğini, ona gelen teklifleri nedensizce reddettiğini, zihninde inkârcılık eğiliminin geliştiğini, deistlerden nefret ettiğini, hayatın anlamsız olmadığını ancak bu anlamın hiçbir dinde olamayacağını, paylaşımın, ortaklığın imkânsızlığını sonradan kavradığını, arkadaşlığın bile çok ekonomik olduğunu düşündüğünü ve insanlardan asla nefret etmediğini ancak kucaklayamadığı için etik bir zorunluluk hissettiğini, mutluluğun anlık olduğunu kanıksadığını, acıya da inanmadığını ancak yaşadıklarından duyduğu tiksintinin adının da “acı” olduğunu bildiğini, ellerimi tutarken, yüzüme bakarken, benimle öpüşürken hayatta

hiçbir anlamın bu kadar yürekte olamayacağını çoğu kez düşündüğü için benden ayrılmak istemediğini sıkça söylerdi o zamanlar, asla dans etmezdi, zorla da olsa birkaç dakika dayanabilirdi, Pazar günü, saat altı sularında çan sesleri altında Long Street Cafe'de sıcak çikolata eşliğinde yolun hemen berisine dizilen sandalyelerden birine oturduğumda, dışarıda durmadan beni rahatsız eden dilencilerden kaçmak isteyleşimle vazgeçmem bir oldu, kilise çanlarının bu ahenkli melodisini dinlemek özeldi, yabancı bir ülkede bana ne türlü çağrışımlar katacak diye, uzunca süren bu müziği sevmeye başladığımı düşündüm, şimdi dans pistinde yine aynı caddede kulağımı tırmalayan çan sesleriyle, o melodiyle hızlı ritimlerle ilerleyen ve adetâ beynimi mest eden *Levels* arasındaki bağı net olarak kuramasam bile yine de kilisenin çalgısı kulaklarımda daha net olarak zonkluyor, o gün özel bir gün müydü yoksa her Pazar o saatlerde çalınıyor muydu, kafamda her Pazar o saatte gidip aynı kafada ya da Mojito'da çömelmek olsa da bir türlü o saati denkleştiremedim, içeride dans eden ve dans ettikçe kendini kaybeden muhtemelen Avrupalı kızın saçlarında aynı ahengi yakalamak, ve ışıkların farklı tonlarında ayak hareketlerine ve bedenle uyumuna dikkat etmemek olası değildi, The Dubliners bu akşam DJ Lance ile coşuyor, coştukça her taraf müziğin ve dansın ritmiyle gümbürdüyordu, sarışın kız hâlâ pistteydi, kendiyi eğleniyor gibiydi, etrafta onlarca erkek ona eşlik etse de spot ışıklarına fırlattığı figürlerle birinden birini boşa düşürüyor, her tavrıyla müthiş zevk aldığı yüzünde halelenen gülümsemeden anlaşılıyordu, bir yandan çanlar çalınsa da kafamda, öte yandan dans ritmini yükselten DJ inanılmaz bir gösteriye imza atıyordu, kalabalık iyice coşarken aralarında saçlarıyla ve ince vücuduyla dikkat çeken bu kısa boylu kızın durmasına imkân vermeden yüksek dozlu parçalarla performansının kalitesini adeta bize kanıtlarcasına dansa yön veriyordu, alt kattan yukarıya taşanlarla birlikte hareket alanı yok denecek kadar azalmıştı, *club can't even handle me right now* renklerin dansıyla insanların uyumunu görmenin başka yoru-

mu olamazdı harhalde; Barbara bana hatırlattıkça dansın fiziksel olduğu kadar zihinsel bir eylem olduğunu, her defasında, bir kere daha farklı bakmaya, belki görmeye başlıyorum, Tiger Tiger'da iğne atsan yere düşmez; dansın tadını çıkaran kulüpteki tek siyah kız kıvrımlarıyla gözleri kendisine çekse de sarışın kızların hoplayışlarıyla kayboluyor silueti, Su hep aklımdaydı, Jade'de müziğin coşkusuyla silueti yeniden belirliyordu, sanki onunla konuşuyormuşum gibi, bir yandan dans pistinin ışıklarıyla aydınlanıp kaybolan kızlar, erkekler dansın neşesini son kerteye kadar yaşarken, yüzünde beliren hüznün verdiği kontrast coşkulu gecenin gölgeli kısımlarını oluşturuyordu, ne kadar çok dinlesem de, bir türlü şarkının onda beliren hatırasını unutamıyordum, *Hey I heard you were a wild one* sözlerini, Çamlıca'ya giderken, yol boyunca her defasında bu şarkı çaldığında, "sözleri ne demekti", deyişi ve gülüşü ardından, hiç bu kadar canlı kalmamıştı zihnimde, köşede âdeta kızları izleyen birkaç kişi dışında herkes dansın tadını çıkarıyordu, arada yarılan pist, gelip geçenler her defasında müziğe kilitlenmiş kızların dans ritüellerine yeniden başlamalarına olanak verse de hafif sarhoş olmuş gençlerden buna pek aldırın yoktu, zaten bir kere ufacık pistte dansa başlayınca dünyanın bütün akışı şarkının sözlerinde ve müziğinde yeniden düzenleniyordu sanki, bu akşam Jade çok kalabalık sayılmaz, pistin hemen yanında rezerve edilmiş masalara oturan grupların kendi aralarındaki dansı da dikkate değerdi gerçekten; Cuma akşamları Jade nedense Cubana'yı andırıyordu bana, kulübün müdürü John bana bunu bilinçli olarak yaptıklarını anlatmıştı bir defasında, VIP kısmında birbirinden güzel siyah kızlar, mini etekleri ve yüksek topuklarıyla kravatlı, takım elbiseli siyah erkeklerin etrafında pervane gibiydiler, önemli bir iş adamı ya da bir kurumun müdürü olduğunu tahmin ettiğim adamın etrafında açık tenli kızlar da kadeh tokuşturuyor, loş ışıkta dans etmenin keyfini çıkarıyorlardı, siyahlar ve beyazlar, bir de yabancılar; Jade dans mekânlarından en güvenlisiydi belki, balkonda sigara içerken tanıştığım kız melezdi, buraya

melezlerin gelmediğini söylüyordu, melezler siyahlarla paylaşmak istemezler derdi Willam, bunun tarihi kökenleri vardı şüphesiz, ama yıllarca melezler kendilerini siyahlardan üstün gördüler ki hâlâ öyle bakanlar çoktur, yirmi yılda tarih değişmez, ön yargıların tarihleri belki de hiç değişmez, Cape Town siyahların olamaz, onlar burada yabancıdırlar ve hep öyle kalacaklar diye düşünür bir melez. Hiçbir zaman siyaha hak ettiği saygıyı göstermez, patronu olursa da onu küçümsemekten alıkoymaz kendini, melez kızın erkek arkadaşı melezlerin yoğun olduğu bölgelerde sıcakkanlılığı, insaniyeti çokça göreceğimi söyleyerek beni mekânlarına davet ediyor, isteksizdim, yorgundum, William tuhaf bir çocuktuk, çok konuşkandı, kız arkadaşının ona nasıl tahammül ettiğine şaşardım, danstan çok konuşmak için gelmişti sanki, aslında çok sıcakkanlıydı, birden ahbap olduk ve kız arkadaşıyla dans etmemi istedi, fazla dans bilmediğini söyledi, oysa benden daha maharetli olduğu açıktı, ince uzun bacaklı kızın dansına diyecek yoktu, bir süre dans pistinde üçümüz dans ederken, yan taraftaki kızların aramıza katılmasıyla halkamız büyüdü, üç kız birbirleriyle eşleştiler ve Rihanna'dan we found love çalarken âdeta kendilerini kaybedercesine coştular, dillerinde şarkının nağmeleri ışıkların gölgesinde bizi köşeye itecek kadar birbirlerine kenetlendiler, William'la ikimiz yine balkona çıkıp içeceklerimizle birlikte sohbe daldık, hayatını kız arkadaşına adadığını, eğitimsiz olduğunu her defasında yineliyor, benimle tanıştığına şükrettiğini, bir daha görüşmek istediğini, bu geceden sonra da muhakkak sohbetimizin devam etmesi gerektiğini heyecanla anlatıyordu, çok güzel kahkaha atıyordu, hayatımda kahkahadan pek hazzettiğimi söyleyemem ancak bana hep neredeyse her gün dinlediği 5 FM'in meşhur DJ'yi Fresh'i hatırlatıyordu kahkahasındaki tını, Babs'ın beni kendisiyle tanıştırdığı gece unutulmazdı, "sahiden beni dinliyor musun" diye sıkça tekrarlaması, iki taraftan birinin aptalca bir eylemde bulunması duygusu içimde yekiniverdi, sadece bende değildi, Babs'ın ona takılarak, "yeterince zeki olduğunu düşünmüyor musun" dey-

vermesiyle attığı kahkanın tüm kulübü kaplaması, birden gözlerin bize ve Fresh'e dönüvermesiyle sonuçlanmıştı, yeni tanıştığım ve her halinde Fresh'in kahkahasını bulduğum William'la sohbet koyulaşırken balkonda, gelen müzik sesiyle kahkahasının uyumunu kuruyordum her defasında, Durbanville'de oturması açıkçası buluşmamızı biraz zorlaştırıyordu, hayattaki felsefemi neye borçlu olduğumu sordu, tek sözcükle ifade etmemi istedi, ben de "inanç" deyiverdim birden, "harika, tam da aradığım buydu" deyiverdi, "peki, iki sevgili arasında ne ararsın?" dedi, "zarafet" diye yapıştırdım, kız arkadaşını kucağına alarak, "işte benim dünyam" diyerek kahkahayı bastı tekrar, etraftaki insanlar sanki bu adamdaki neşenin fazlalığına hayret ediyorlardı, dakika başında attığı kahkahalarla heyecanı ve neşeyi nasıl ayakta tuttuğunu gösteriyordu sanki; Su'ya bu neşeyi anlatmalıydım, görmeliydi aslında, sadece gece kulüplerinde değil, günlük yaşantılarında da stresten uzak yaşayabilmeyi öğrenmişlerdi. Herkes kendisiyle eğlenmeyi seviyordu, kendisini dinç tutacak enerjiiyi bir şekilde buluyordu, tasasız, dertsiz ve güzel bir dünyada yaşamak buna denirdi, aynı neşeyi camide de farketmemek imkânsızdı, bakışlar hep gülümser bir edayla yayılıyordu Claremont Mosque'ta, bir yandan erkekler bir yandan kadınlar vaaz dinlerken, namaz kılarırken neşenin yüzlere akan sevincini görmek çok olağandı, Akon'la dans pisti yeniden coşuyor, bense balkondan cadde boyunca gelip gidenlere bakıyorum, Long Street Cuma ve Cumartesi geceleri inanılması güç bir insan kalabalığına tanık olur, adım atmak, yürümek bazen çileden öte bir eziyet oluverir, ancak caddenin cazibesi de gelen insanların tuhaflikları, farklılıklarıyla görünür, gecenin en yoğun kulüpleri şüphesiz bu adı uzun olsa da görece kısa caddenin içine sıkışmış durumda, adım başı etrafını gözleyerek yürümenin vermiş olduğu tedirginliğin yanısıra içine gömülü olduğum atmosferin güm-bür güm-bür patlayan sesine yabancı olduğumu bir kez daha itiraf etmeliyim ki, bu caddeye daha önce defalarca gelmeme rağmen hiç farketmediğim ve hissetmediğim, çoğu zaman